

[Kirkeministeren.]

drede på jorden, på Palæstinas veje, da han var nær ved dem, som trængte til bistand, og forkyndte evangeliet for fattige.

Forespørgeren (Helge Larsen): Det ærede medlem hr. Hartling fandt det unødvendigt, at denne sag var blevet rejst, idet biskop Høgsbro i sit brev den 10. juli skriver, at han betragter sagen som afgjort. Ja men der er også en anden part i denne sag, nemlig pastor Kalmeyer, og pastor Kalmeyer accepterede ikke den afgørelse, biskoppen traf den 10. juli. Det er baggrunden for, at jeg har ønsket at drage spørgsmålet frem her.

Det ærede medlem nævnte, at der også er tale om en ret for biskoppen og en ret for menigheden, ikke blot en ret for præsten. Det er jeg ganske enig i. Det er rigtigt, at jeg i denne sag først og fremmest har draget spørgsmålet om præstens ret frem. Jeg har gjort det, fordi jeg har ment, at retten til samvittighedsfrihed, forkyndelsesfrihed, er gået for nær gennem den brevveksling, biskop Høgsbro har haft med pastor Kalmeyer. Jeg erkender, at også de andre har en ret, naturligvis.

Det kan vel fastslås efter debatten her, at den danske folkekirke er evangelisk-luthersk, men jeg vil dog gerne i tilfældet pastor Kalmeyer have lov til ligesom det ærede medlem hr. Hvidberg at understrege, at „evangelisk“ står foran „luthersk“.

Den højtærede kirkeminister sagde til slut, at en folkekirke med klarhed fås ikke og næppe heller er ønskelig. Jeg er enig deri. Jeg er ganske klar over, at der med de vidt forskellige anskuelser, som findes i den danske befolkning i religiøs henseende, ikke kan skabes en folkekirke med klarhed, og jeg ønsker i og for sig heller ikke, at dette skal ske. Det synspunkt vedrørende klarhed, som har været ført frem — så vidt jeg erindrer, var det dagbladet Information, der brugte udtrykket „klarhed i folkekirken“ — er ikke mit; men jeg har på et enkelt punkt fundet, at der var en uklarhed, et punkt,

hvor jeg gerne ville have en lidt større afklaring. Det var det, jeg sagde i mit andet indlæg, og jeg må beklage, at den højtærede kirkeminister har opfattet det sådan, at det skulle genere hendes nattesøvn. Det har aldeles ikke været tanken, og der skulle ikke ligge nogen som helst trussel i, hvad jeg sagde.

Jeg ønsker ved denne debats afslutning at rekapitulere: jeg mener at kunne sige, at man fra alle sider — det gælder i hvert fald alle dem; der har haft ordet — er enig om, at den danske folkekirke skal være rummelig og åben for forskellige anskuelser, og det, der først og fremmest tæller, er den enkeltes samvittighedsfrihed — noget meget fundamentalt. Det betyder ikke, at der ikke kan opstå situationer, hvor der må trækkes en grænse — det erkendes; men når vi kommer til spørgsmålet om, hvordan denne grænse skal trækkes, og hvem der skal trække den, er det, jeg finder, at lidt større klarhed i folkekirkens forfatning var ønskelig. Jeg går ud fra, at når forholdet er det — og det må det være ifølge den kirkelige lovgivning, ellers skulle jeg have misforstået den i høj grad — at præsteembeder besættes af kirkeministeren efter indstilling af menighedsrådet, så er de myndigheder, som besætter embederne, menighedsrådene og kirkeministeren; biskopperne er i dette tilfælde kun rådgivende.

Spørgsmålet om eventuel afskedigelse må da også ligge hos de samme myndigheder; den kan ikke ligge hos biskopperne. Det er på dette punkt, jeg gerne ønsker fastslået en noget større klarhed. At jeg ikke stillede noget forslag i mit andet indlæg, skyldes ganske simpelt, at jeg ønsker tid til at tænke dette problem nærmere igennem, også at undersøge, hvorledes det overhovedet kan løses inden for den form, folkekirken har. Det var det, der lå i den bemærkning, og den ønsker jeg at fastholde; jeg håber at have gjort det klart her.

Kirkeministeren (Bodil Koch): Det er kun en kort bemærkning. Det er en fejl-